

A trăit cum trebuia să trăiesc eu

14 aprilie 2008

Gili Cârstea

Expresia “Hristos a murit în locul meu” este folosită pe larg în limbajul nostru religios, ea reprezentând conceptul creștin al morții înlocuitoare a lui Hristos. Aplicat cu foarte mare superficialitate, acest concept a generat o mulțime de credințe - și deci comportamente - cu totul străine de scopurile și efectele lucrării lui Hristos.

De exemplu, unii cred că dacă Isus a murit în locul nostru, al tuturor, atunci toți vom trăi și nimeni nu va mai muri de moartea a doua. Alții cred că dacă Hristos a păzit legea și a murit în locul meu, nu se mai așteaptă de la mine să păzesc legea. Și alții cred că, dacă Hristos a plătit, prin moartea Sa, prețul pentru păcatele omenirii, omenirea păcătoasă este astfel acceptată și integrată în marea familie universală așa cum este, fără alte schimbări.

Se pare însă că nimeni nu este dispus să accepte consecințele acestei mentalități, anume că, dacă Hristos a trăit și a murit în locul meu, tot așa El va merge în cer în locul meu.

Solia neprihănirii lui Hristos descoperă însă alte sensuri ale jertfei înlocuitoare a lui Hristos. Unul ar fi acesta: Hristos a murit în locul meu deoarece a trăit așa cum trebuia să trăiesc eu.

Pe planeta asta criminală, toți cei care au trăit cu evlavie în Hristos au fost prizonieri. Chiar dacă nu au trăit ei în ascultare perfectă de legea lui Dumnezeu, pentru simplul fapt că au dorit și încercat să trăiască în ascultare de ea, au fost prizonieri. Martirii despre care vorbește Pavel în Evrei 11 au fost oameni păcătoși ca și noi, dar ei au ales să treacă de partea lui Dumnezeu în marea controversă, alegere care i-a plasat în conflict mortal cu stăpânitorul acestei lumi.

Viața de ascultare desăvârșită a lui Hristos a demonstrat un lucru: când un membru al familiei omenești devine o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, prin chiar acest act și-a semnat condamnarea la moarte pe acest pământ.

Părtășia de natură divină fiind cheia conflictului dintre Hristos și Satana, este de înțeles că marele apostat nu va permite o demonstrație vie a acestui principiu fundamental al guvernării divine, și deci nici o investigare a lui. El știe că

împărăția tenebrelor va fi spulberată dacă omenirea ar înțelege ”destinul înalt pus în fața fiecărui suflet” (DA 161). De aceea L-a urmărit pe Domnul Hristos de la iesle până la Golgota, făcând orice efort spre a-L nimici. Și ar fi reușit chiar din prima încercare, dacă Dumnezeu nu-L proteja pe ambasadorul Său.

Prin această protecție, Dumnezeu nu a abuzat de capacitățile Sale spre a Se amesteca în treburile împărăției lui Satana. Cerul avea dreptul să se adreseze oamenilor, și era perfect legal ca Trimisul Său să fie lăsat să vorbească. Când misiunea lui Hristos a fost încheiată – descoperirea caracterului lui Dumnezeu – protecția a fost îndepărtată, iar Satana a avut mână liberă să procedeze cum dorește.

Sigur că putea el personal să-L omoare pe Hristos, prin infinite metode, sau să folosească un criminal profesionist, precum Baraba, spre a rezolva treaba murdară. De ce a ales să procedeze așa?

El dorea să înhame la această mișelie chiar pe poporul ales, dorind să transmită universului spectator următorul mesaj: ”Dacă chiar poporul sfânt al lui Dumnezeu consideră că un astfel de individ este periculos pentru binele și prosperitatea lui spirituală, îl numesc demonizat, eretic, unul care produce confuzie în societate, nu este evident că o astfel de aberație de la normele societății – adică un om cu dublă natură - va fi imposibil de acceptat de celelalte națiuni?”

Într-o lume în care normal este să fii despărțit de izvorul vieții, un templu gol, o casă goală, apariția cuiva care este conectat la izvorul vieții, părtaș de natură divină, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul, stârnește imediat opoziție violentă.

Hristos a fost omorât deoarece a trăit așa cum trebuia să trăim noi. Când vom decide că a sosit timpul să trăim și noi așa cum a trăit El (și altfel nu se poate – 1 Ioan 2:6), vom fi și noi tratați imediat așa cum a fost tratat El, după cum ne-a spus: ”Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?” (Luca 23:31).

Diavolul a speculat cu mare succes frica noastră de moarte, așa cum spune Pavel: ”Astfel, deci, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor” (Evr 2:14-15).

Frica de moarte produce robie, și acest lucru este clar înțeles de cei care au trăit sub comunism, sau sub nazism. Partidul știa bine cum să atingă corzile acestui mecanism, iar biserica a colaborat total, motivată de argumentul decisiv copiat de la Caiafa, că este mai bine să colaborezi decât să pui în pericol biserica lui Hristos. În spate însă nu era decât interesul pentru propria piele, teama de lagăr și moarte.

Hristos l-a învins pe diavol exact la specialitatea lui preferată, robia prin amenințare. Hristos a mers până la capăt pe drumul crucii, fiind dispus să piardă chiar viața veșnică de dragul neprihănirii. Doar așa poate fi înfrânt diavolul și tehnica lui de a impune robie prin amenințarea cu moartea.

Dacă vom reuși să pătrundem acest gând, că Hristos a murit în locul meu deoarece a trăit așa cum trebuia să trăiesc eu, în fața ochilor noștri se va deschide o nouă și glorioasă perspectivă a crucii, pe care o vom iubi mai mult decât viața. Da, mai mult decât chiar viața veșnică.

În această lumină, solia 1888 este o invitație la repetiția generală, unde Duhul Sfânt ne învață o cântare nouă, cântarea lui Moise și a Mielușelului. Din păcate, cea mai mare parte a poporului nostru nici măcar nu a văzut partiturile acestei noi cântări, mult prea interesat să găsească o cale cât mai comodă de a se strecura cumva prin porțile de mărgăritar.
